

Звершено клопіт літа

Ірина Жиленко

Повний гороху кошіль. Мак зі стіни звиса.
Осінь, ласкаво прошу в хату мою і в сад.
Викопано картоплю, моркву і буряки.
Пахнуть до мене кропом в погребі огірки.
Всього мені доволі. В сінях. У комірчині.
Стіни свої знадвору вкрила соняшничинням.
Сохне в печі насіння. Бродить наливка з терну.
В горах яскріють синьо вихололі озера.
Звершено клопіт літа. Вікна в садок розкрито.
Листя летить по світу. Viva vita!
Ледве світа о шостій. Лампи тривожне коло.
Осінь, вродлива госте, прошу до столу.
Я небагато прошу в долі за труд мій тихий.
Щоби здоров'я трошки. Друг. І дитя. І книги.
Трохи доріг... І досить! Слави? Та бог із нею!
Наворожи мені, осінь,
мудре натхнення!